

Arrest

**nr. 113 277 van 31 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 18 juni 2013 (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 oktober 2009 dient de eerste verzoekster een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze asielprocedure wordt afgesloten met het arrest nr. 61 056 van 9 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 11 juni 2013 dient de eerste verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 18 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing houdende

de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd op diezelfde datum aan de eerste verzoekster ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten J(...) J(...)

geboren te Jaffna, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/06/2013

Overwegende dat de betrokkene op 5 oktober 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 21 oktober 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 januari 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 mei 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 11 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een referentiebrief dd. 07/02/2011 en een referentiebrief dd. 09/02/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een referentiebrief van 'S(...) K(...) J.P.' in het Engels en in het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene een 'ticket' naar voren brengt dat haar man in het ziekenhuis lag waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, een 'ticket' op een andere naam dan die van de betrokkene, dat deze persoon kennelijk in het ziekenhuis lag. Overwegende dat de betrokkene melding maakt van een gesprek met haar man in 2011 waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de man van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke verklaringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen.

De procedure wordt dienvolgens verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd wordt dat eerste verzoekster optreedt in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar drie minderjarige kinderen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de kinderen in eigen naam beroep instellen.

Niettegenstaande in ons rechtssysteem een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag waarin de minderjarige kinderen van verzoekster eveneens worden vermeld en die ook geldt te hunner opzichte. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

De oudste zoon is op het moment van het indienen van het beroep 17 jaar oud, de tweede dochter 13 jaar en de derde zoon acht jaar.

De oudste zoon van de eerste verzoekster beschikt over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen zonder daarbij vertegenwoordigd te door zijn moeder.

Het beroep is evenwel onontvankelijk wat de derde en vierde verzoekers betreft, die niet kunnen worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en dus niet de vereiste bekwaamheid hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 51/8, 48/3, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet, "geïnterpreteerd in het licht van het Internationaal Verdrag betreffende Status van Vluchtelingen, de Richtlijnen 2005/85/EG en 2004/83/EG", van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het voorzorgsbeginsel en van "de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier".

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Eerste onderdeel

Artikel 51/8, §1 bepaalt: «De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.»

De tweede paragraaf van voornoemd artikel bepaalt wat men dient te verstaan onder « nieuwe gegevens » : «feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

Punt (15) Richtlijn 2005/85/EG (hierna procedurerichtlijn), conform dewelke de wet van 15.12.1980 dient geïnterpreteerd te worden bepaalt eveneens wat het begrip "nieuwe elementen" inhoudt: «Indien een asielzoeker een volgend verzoek indient zonder nieuwe bewijzen of argumenten voor te leggen, zou het onevenredig zijn de lidstaten te verplichten een volledige nieuwe onderzoeksprocedure te volgen. In dat geval moeten de lidstaten kunnen kiezen uit procedures die uitzonderingen bevatten op de waarborgen waarop de asielzoeker gewoonlijk recht heeft.»

Uit het voorgaande vloeit niet alleen voort dat de inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag de regel is en de weigering de exceptie, maar ook dat de « nieuwe gegevens » kunnen bestaan uit nieuwe documenten of bewijzen, nieuwe argumenten en/of nieuwe feiten of situaties. In casu, waren de drie categorieën nieuwe gegevens aanwezig.

1. Nieuwe situatie

Zoals de raadvrouw uiteengezet had in haar begeleidende brief van de asielaanvraag van verzoekster, is de verzameling van de nieuwe stukken het resultaat van een nauwe samenwerking tussen verzoekster en de verschillende specialisten die haar en haar kinderen bijstaan. De vergaring van nieuwe stukken, die plaatsvond vanaf het einde van de eerste asielaanvraag, gebeurde met veel moeite, ondermeer omwille van de mentale gezondheid van betrokkene, zoals verder gestaafd werd met het omstandig medisch getuigschrift d.d. 26.02.2013 en zoals tegenpartij zelf kon vaststellen tijdens het

interview dat zij afnam (zie bestreden beslissing: "Overwegende dat betrokkene ingaat op haar gezondheidstoestand waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Geneve").

Omdat de gezondheidstoestand zodanig achteruitging, diende de medische opvolging en medicatie opgedreven te worden, reden waarom 2 aanvragen op grond van artikel 9ter werden ingediend voor verzoekster in 2012 en 2013. De medische aanvraag van 2012 werd enkel geweigerd omwille van een formaliteit (stempel arts ontbrak). De tweede medische aanvraag is nog steeds in behandeling. Tegenpartij had toegang tot deze informatie en had dus kennis van het feit dat verzoekster behoort tot de categorie "uiterst kwetsbare asielzoekers" wat gevolgen heeft niet alleen met betrekking tot de argumenten, maar ook met betrekking tot de behandeling en procedure (zie hieronder).

Ten onrechte stelde tegenpartij dat de medische toestand van verzoekster irrelevant was. Niet alleen de UNHCR die artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, conform dewelke de nationale wetgeving dient te worden geïnterpreteerd, uitlegt heeft gesteld, ondermeer in haar "Note du Haute Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relative a réévaluation des demandes d'asile introduites par des femmes" (<http://www.refworld.org/docid/50dc23802.html>) dat niet zomaar kan voorbijgegaan worden aan medische stukken wanneer asielzoekers het voorwerp uitmaken van foltering en mensontwaardige behandeling: « Il semble également indispensable de tenir compte des certificats médicaux attestant que la requérante d'asile souffre de stress post-traumatique ou qu'elle a subi torture, viol ou autres formes de violences psychologique, physique ou sexuelle. (...) Dans ces circonstances, il paraît encore plus indispensable de porter une attention appropriée aux preuves établies par des médecins et/ou des psychologues spécialisés en la matière.

Overigens, omtrent het gebruik van medische stukken in asielprocedures stelde uw Raad in een arrest van 21 maart 2013 reeds: «4.5 La partie requérante souligne l'importance que revêt l'attestation psychologique déposée : elle atteste d'un vécu traumatique au pays d'origine de la requérante, qui a toujours des conséquences psychologiques aujourd'hui pour la requérante. Le Conseil, à l'instar de la partie requérante, estime consternant de rejeter ce document rédigé par un professionnel de la santé mentale, notamment, parce qu'il a été établi « par une personne qui n'a pas été le témoin direct des événements que [la requérante présente] au CGRA afin de soutenir [sa] demande d'asile ». La partie défenderesse souligne aussi curieusement que cette attestation est postérieure aux événements invoqués par la requérante laissant planer un doute sur la conclusion à en tirer, de même elle constate que cette pièce est établie « uniquement sur base [des] affirmations [de la requérante] » et qu'elle ne peut en aucun cas démontrer que les différents ennuis décrits résultent directement des faits avancés par la requérante devant le CGRA. Alors qu'il semble logique et légitime pour un professionnel de la santé mentale de s'appuyer sur le récit des souffrances d'une personne pour tenter de décrire les symptômes de ces souffrances. En tout état de cause, à la vue de cette attestation médicale, la fragilité psychologique de la requérante est établie. En cas de contestation sur ce point, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des symptômes constatés avant d'écarter la demande (en ce sens, voir l'arrêt RC c. Suède du 9 mars 2010, §53 de la Cour Européenne des Droits de l'Homme) ce qui n'a pas été le cas en l'espèce.. » (vrij vertaald: « De verzoekende partij benadrukt het belang dat het psychologisch attest inhoudt: het getuigt over de traumatische belevenissen in het land van herkomst van de verzoekster, die vandaag nog steeds psychologische consequenties hebben voor de verzoekster. De Raad, zoals de verzoekster, vindt het verbijsterend om een document te verwerpen dat opgesteld is door een professionele deskundige van de geestelijke gezondheidszorg, vooral dan omdat het opgesteld is "door een persoon die geen directe getuige was van de gebeurtenissen welke (de verzoekster aanbiedt) aan het CGVS om (haar) asielaanvraag te ondersteunen". De verwerende partij benadrukt ook merkwaardig genoeg dat dit attest dateert van na de gebeurtenissen die ingeroepen worden door de verzoekster, wat een twijfel doet rijzen over de besluiten die eruit moeten getrokken worden, en op dezelfde wijze constateert zij dat dit stuk gebaseerd is "uitsluitend op basis van (de) verklaringen (van de verzoekster)" en dat het in geen geval kan aantonen dat de verschillende beschreven moeilijkheden direct voortkomen uit de feiten die door de verzoekster naar voren gebracht werden op het CGVS. Terwijl het logisch en legitiem lijkt voor een professioneel deskundige van de geestelijke gezondheidszorg om zich te baseren op het verhaal van het lijden van een persoon om te pogen de symptomen te beschrijven van dit lijden. In elk geval, in het licht van dit medisch attest, is de psychologische fragiliteit van de verzoekster aangetoond. In geval van twijfel op dit punt, was het aan de verwerende partij om die twijfel weg te nemen die zou kunnen blijven bestaan betreffende de oorzaak van de geconstateerde symptomen, alvorens het verzoek af te wijzen (in deze zin, zie arrest c. Zweden van 9 maart 2010 paragraaf 53 van het Europees hof van de Rechten van de Mens), wat niet het geval was. »)

2. Nieuwe argumenten

De objectieve identificatie na de eerste asielpcedure van het feit dat verzoekster behoort tot de categorie uiterst kwetsbare asielzoekers en het feit dat zij strikt gevolgd wordt op medisch vlak heeft ook een impact op de juridische argumenten.

Volgens de UNHCR die artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, conform dewelke de nationale wetgeving dient te worden geïnterpreteerd, uitlegt, dient artikel 32 van de procedurerichtlijn geïnterpreteerd te worden « in a protection-oriented manner, in line with the object and purpose of the 1951 Convention. Facts supporting the essence of the claim, which could contribute to a revision of an earlier decision, should generally be considered as new elements » (UNHCR, « Key gender findings en recommendations », maart 2010, <http://www.unhcr.org/4be01d0a9.pdf>, pag. 35).

Omtrent asielzoekers met mentale aandoeningen bepaalt het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van het UNHCR:

"207. It frequently happens that an examiner is confronted with an applicant having mental or emotional disturbances that impede a normal examination of his case. A mentally disturbed person may, however, be a refugee, and while his claim cannot therefore be disregarded, it will call for different techniques of examination.

[...]

209. This approach has to vary according to the degree of the applicant's affliction and no rigid rules can be laid down. The nature and degree of the applicant's "fear" must also be taken into consideration, since some degree of mental disturbance is frequently found in persons who have been exposed to severe persecution. Where there are indications that the fear expressed by the applicant may not be based on actual experience or may be an exaggerated fear, it may be necessary, in arriving at a decision, to lay greater emphasis on the objective circumstances, rather than on the statements made by the applicant.

210. It will, in any event, be necessary to lighten the burden of proof normally incumbent upon the applicant, and information that cannot easily be obtained from the applicant may have to be sought elsewhere, e.g. from friends, relatives and other persons closely acquainted with the applicant, or from his guardian, if one has been appointed. It may also be necessary to draw certain conclusions from the surrounding circumstances. If, for instance, the applicant belongs to and is in the company of a group of refugees, there is a presumption that he shares their fate and qualifies in the same manner as they do.

[...]

Om alle bovenvermelde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 51/8 juncto de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de wet van 15.12.1980, geïnterpreteerd in het licht van « Vluchtelingenverdrag », de Procedurerichtlijn » en « Kwalificatierichtlijn », evenals van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Burger, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het voorzorgsbeginsel en de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier."

4.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet, gesteld dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt tevens *in concreto* gemotiveerd waarom de door de verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag aangebrachte elementen niet worden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en stellen de verzoekers in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekers inhoudelijk betwisten dat de verzoekster geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze schending kan tevens worden afgeleid uit de aanhef van het middel, waar de verzoekers de schending aanvoeren van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Het middel wordt hieronder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt alvast niet.

4.3 Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er vooreerst op te wijzen dat hij niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verzoekers de schending aanvoeren van *“de verplichting rekening te houden met alle elementen van het dossier”*, doelen zij in wezen op een schending van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verwerende partij oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht samen met de tevens aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd immers genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling, zoals van kracht op de datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de in bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.4 De verzoekers menen dat de bestreden beslissing haaks staat op de richtlijnen 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), en de inhoud van de verleende beschermingen 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de richtlijn 2005/85/EG), waaruit volgens hen kan worden afgeleid dat de bewijslast die rust op een asielzoeker (al dan niet bij een herhaalde asielaanvraag) niet zo strikt kan zijn dat er vooral gesteund dient te worden op objectieve informatie. De verzoekers citeren punt 15 van de richtlijn 2005/85/EG en verwijzen naar artikel 32 van diezelfde richtlijn en artikel 1 van de Vluchtelingenconventie.

De richtlijn 2004/83/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De richtlijn 2005/85/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door het koninklijk besluit van 27 april 2007 wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Door de loutere verwijzing naar de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG tonen de verzoekers alleszins niet aan dat deze richtlijn niet correct werd omgezet. De verzoekers laten na om *in concreto* toe te lichten op welke wijze artikel 51/8 van de vreemdelingenwet een onvolledige of incorrecte omzetting zou behelzen van de genoemde richtlijnen.

De Raad merkt tevens op dat moeilijk kan worden ingezien waarom de bestreden beslissing, die een toepassing inhoudt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en waarbij een herhaalde asielaanvraag niet in overweging wordt genomen, zou moeten worden beoordeeld in het licht van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verweerder zich beperkt tot de vaststelling dat de verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet zonder dat op enige wijze uitspraak wordt gedaan over de vraag of de elementen die de verzoekster voorlegde beantwoorden aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Nu met de bestreden beslissing geenszins uitspraak werd gedaan over het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus, kunnen de verzoekers niet dienstig voorhouden dat de verweerder de door de verzoekster verklaarde slechte medische gezondheidstoestand *in casu* diende af te toetsen aan artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Zoals blijkt uit bespreking onder punt 4.3, beschikt de verweerder niet over een dergelijke bevoegdheid bij het treffen van een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een herhaalde asielaanvraag. De enkele vraag die zich te dezen kan stellen is of het oordeel dat de medische elementen die de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag naar voor bracht geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet correct en redelijk is en of de verweerder bij zijn oordeel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Deze kwestie wordt verderop besproken.

Voorts tonen de verzoekers met een algemene verwijzing naar artikel 32 van de richtlijn 2005/85/EG niet aan dat de beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris van de door verzoekster aangebrachte elementen ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag *in casu* op een niet richtlijn conforme wijze is geschied.

4.5 De verzoekers betwisten dat de medische toestand van de verzoekster niet relevant is. Zij verwijzen naar een begeleidende brief van hun raadsvrouw en een omstandig medisch getuigschrift van 26 februari 2013. De verzoekers voegen deze brief toe als bijlage aan het verzoekschrift. Zij wijzen er

vervolgens op dat de verzoekster, wegens haar gezondheidstoestand, twee aanvragen om machtiging tot verblijf indiende in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stellen dat de verweerder dus kennis had van het feit dat de verzoekster behoort tot de categorie 'uiterst kwetsbare asielzoekers'.

De Raad stelt echter vast dat de brief van de raadsvrouw van de verzoekers zich niet in het administratief dossier bevindt. De brief, zoals door de verzoekers bijgevoegd, blijkt niet ondertekend te zijn en bovendien is hij gedateerd op 18 april 2013, dit terwijl de tweede asielaanvraag blijkens de stukken van het administratief dossier eerst werd ingediend op 11 juni 2013. Nu niet blijkt en de verzoekers nalaten enig bewijs naar voor te brengen dat de "*begeleidende brief*" van hun raadsvrouw ook daadwerkelijk aan de verweerder werd ter kennis gebracht, kan aan de verweerder alleszins niet worden verweten dat hij deze brief niet in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor het "*omstandig medisch getuigschrift dd. 26.02.2013*", dat blijkens de door de verzoekers gevoegde stukken werd gevoegd bij de brief van hun raadsvrouw van 18 april 2013. Ook dit medisch getuigschrift kon door de verweerder niet in rekening worden genomen vermits niet blijkt dat de verzoekster er hem van in kennis heeft gesteld voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing.

Waar de verzoekers stellen dat de verweerder op de hoogte was van de medische verblijfsaanvragen die de verzoekster indiende in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de asielprocedure en de verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet duidelijk onderscheiden en aparte procedures vormen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster bij haar vierde asielaanvraag de volgende verklaringen aflegde met betrekking tot haar medische toestand: "*Ik ben heel ziek door mijn problemen. Ik word opgevolgd door een dokter en neem nog steeds medicatie*" (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 juni 2013, vraag 21). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster in het kader van haar vierde asielaanvraag verwees naar de door haar ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dat de verzoekster aan de diensten van de verweerder in het kader van haar vierde asielaanvraag enig medisch getuigschrift overmaakte ter staving van haar verklaringen omtrent haar ziekte.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan beslissen om een herhaalde asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer "*de vreemdeling (...) geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...) of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade (...)*". Aldus blijkt dat het aan de vreemdeling en dus aan de verzoekster toekwam om zelf de nodige "nieuwe elementen" aan te brengen ter ondersteuning van haar vierde asielaanvraag. De bewijslast berust duidelijk bij de verzoekster en het is dus geenszins aan de verweerder om elementen die niet door de verzoekster werden naar voor gebracht in aanmerking te nemen. De bevoegdheid van de verweerder is immers beperkt tot het nagaan of de vreemdeling bij zijn meervoudige asielaanvraag al dan niet "nieuwe gegevens" heeft aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Nu de verzoekster hierop ten overstaan van de diensten van de verweerder niet heeft gewezen, is het in het kader van haar vierde asielaanvraag niet aan de verweerder om zelf in het administratief dossier op zoek te gaan naar eventuele aanvragen die de verzoekster heeft ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nog minder rust op de verweerder enige plicht om een eventuele medische verblijfsaanvraag, bij stilzwijgen van de verzoekster hieromtrent, en de daarin naar voor gebrachte medische documenten af te toetsen aan het bepaalde in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Nu uit de stukken van het dossier niet blijkt dat de verzoekster zich bij haar vierde asielaanvraag heeft gesteund op enig medisch attest en zij zich wat haar gezondheidstoestand betreft heeft beperkt tot de vage verklaring dat zij ziek is, medicatie neemt en opgevolgd wordt door een dokter, kunnen de verzoekers niet verwijzen naar rechtspraak van de Raad. Deze rechtspraak berust op een duidelijk onderscheiden feitelijke toestand. Met name werd, in tegenstelling tot het onderhavige geval, door de aanvrager wel degelijk een psychologisch attest overgemaakt in het kader van een asielaanvraag. Bovendien betrof het hier een eerste asielaanvraag en geen herhaalde asielaanvraag waarop, zoals *in casu*, artikel 51/8 van de vreemdelingenwet moet worden toegepast en waarbij een uitgebreidere bewijslast rust op de aanvrager, in die zin dat hij moet aantonen dat in vergelijking met de vorige asielprocedure(s) er nieuwe elementen zijn die ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Om diezelfde redenen is het citaat van de verzoekers uit het "*Note du Haute Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés*

relative à l'évaluation des demandes d'asile introduites par des femmes" niet dienstig. Ook in dit citaat is sprake van medische attesten, terwijl er *in casu* geen medische attesten werden voorgelegd aan het oordeel van de verweerder en waarover bijgevolg geen uitspraak diende te worden gedaan.

De verzoekers maken met hun betoog dan ook niet aannemelijk dat de verweerder *in casu*, op grond van de door de verzoekster naar voor gebrachte verklaringen omtrent haar medische toestand, de gegevens van het administratief dossier heeft miskend of dat hij op dit punt in kennelijke onredelijkheid tot het besluit zou zijn gekomen dat de verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. Met de loutere stellingname dat de verweerder de medische toestand van de verzoekster ten onrechte als irrelevant heeft beschouwd, slagen de verzoekers er niet in de bestreden beslissing te vitiëren.

4.6 De verzoekers stellen tevens dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met uiterst recente rapporten van eind 2012 en begin 2013 die aantonen dat de verzoekster een risicoprofiel heeft in haar land van herkomst.

Er dient hieromtrent te worden vastgesteld dat de verzoekers niet specificeren over welke rapporten het dan wel gaat. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag enig recent rapport omtrent haar risicoprofiel in het land van herkomst heeft overgemaakt. In zoverre de verzoekers hiermee zouden doelen op de rapporten die als bijlage aan het schrijven van hun raadsvrouw van 18 april 2013 zijn bijgevoegd, herhaalt de Raad dat niet blijkt en niet wordt aangetoond dat dit schrijven voorafgaand aan de bestreden beslissing daadwerkelijk aan de diensten van de verweerder werd overgemaakt. Om dezelfde redenen als uiteengezet onder punt 4.5 diende de verweerder hierop niet in te gaan. De bewijslast in het kader van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet rust immers op de verzoekster.

4.7 De verzoekers zijn het voorts niet eens met het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de verzoekster de referentiebrief van 7 februari 2011 en 9 februari 2011 reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. De verzoekers geven te kennen dat de vergaring van het bewijsmateriaal bijzonder moeilijk verliep omwille van de zwakke gezondheidstoestand van de verzoekster. Dit zou de verklaring zijn voor het feit dat de referentiebrief van 7 februari 2011 en 9 februari 2011 niet eerder werden overgemaakt.

De bestreden beslissing bevat omtrent de genoemde referentiebriefen de volgende motivering:

"Overwegende dat de betrokkene een referentiebrief dd. 07/02/2011 en een referentiebrief dd. 09/02/2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een referentiebrief van 'S(...) K(...) J.P.' in het Engels en in het Frans naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze brief ingaat op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijke brief reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag, dat de motieven die de betrokkene gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat de brief een gesolliciteerd karakter heeft, dat hij geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden zonder aanduiding van wat werd verzonden."

Aangezien het gaat om stukken waarvan het recentste dateert van 9 februari 2011 komt het de Raad alleszins niet kennelijk onredelijk noch onjuist over dat de verweerder oordeelde dat de verzoeker niet aantoonde dat deze documenten niet tijdens de vorige asielprocedure konden worden voorgelegd. Het laatste nuttige moment hiertoe was de immers de terechtzitting op de Raad waar verzoeksters beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werd behandeld, dit is 5 mei 2011. Het betoog van de verzoekers omtrent de moeilijkheden om de documenten te verkrijgen bestaat overigens enkel uit de enkele bewering dat het vergaren van bewijsgegevens moeilijk was gezien de medische problematiek van de verzoekster. Uit het medisch attest dat als bijlage aan het verzoekschrift wordt toegevoegd, en dat dateert van 26 februari 2013, blijkt niet dat de verzoekster anno 2011 niet in staat zou zijn geweest om contact te nemen met het land van herkomst teneinde informatie of bewijsstukken te verkrijgen. In tegendeel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster verklaarde dat deze referentiebriefen

haar per post werden opgestuurd in 2011 (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 18 juni 2013, vraag17). De verzoekers maken dan ook geenszins aannemelijk dat de genoemde referentiebrieven niet ten laatste op de terechtzitting van 5 mei 2011 konden worden voorgelegd.

De verzoekers tonen dan ook niet aan dat de genoemde stukken ten onrechte niet als nieuwe elementen werden in aanmerking genomen, dit terwijl de bewijslast dat bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet bij de verzoekster ligt (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610).

4.8 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de verzoekster bij haar tweede asielaanvraag nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waar de verweerder ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden. De loutere en bijzonder vage affirmaties dat er *“daarnaast ook nieuwe bewijzen [voorliggen] van eerder bestaande feiten”* en dat *“deze elementen ook een ernstige aanwijzing [vormen] van de gegronde vervolgingsvrees”* tonen niet aan dat de bestreden beslissing foutief zou zijn gemotiveerd of dat de verweerder in kennelijke onredelijkheid of met miskennis van de hem bij artikel 51/8 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid heeft geoordeeld dat de verzoekster *“geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* zodat de betrokken aanvraag niet in overweging werd genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het voorzorgsbeginsel is bijgevolg niet aangetoond.

Een schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

4.9 De artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan een vreemdeling kan worden toegekend. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoekster geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, vaststelling die de verzoekers niet weerleggen, kan geen schending van deze wettelijke bepalingen worden vastgesteld. De verweerder is, zoals hoger reeds uiteengezet, overigens geenszins bevoegd om enige beschermingsstatus toe te kennen. Zijn bevoegdheid beperkt zich in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot het nagaan of er sprake is van nieuwe elementen. De toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en overstijgt de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekers kunnen evenmin aan de Raad vragen om de verklaringen en de stukken die bij de tweede asielaanvraag zijn overgemaakt opnieuw te beoordelen. De Raad treedt te dezen immers op als annulatierechter en hierbij heeft hij enkel de bevoegdheid om een wettigheidstoezicht uit te oefenen ten aanzien van de administratieve beslissing die het voorwerp van het onderhavige beroep uitmaakt. De Raad kan in dit kader geenszins als feitenrechter optreden en kan dus niet oordelen of aan de verzoekster al dan niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Ook artikel 49/3 van de vreemdelingenwet vindt geen toepassing in het voorliggende geval, daar de asielaanvraag niet ten gronde onderzocht dient te worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4.10 Het eerste en enig middel is bijgevolg ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizenddertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. M. RYCKASEYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

C. DE GROOTE